

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 18C/390/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513201729
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Tatranská
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2015:7513201729.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice-okolie, sudkyňa JUDr. Oľga Tatranská, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Česká republika, s r. o., so sídlom: Novodvorská 994, 142 21 Praha, IČO: 25 117 483, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s r. o., so sídlom: Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: O. É., G.. XX.X.XXXX, K.: Z. XXX, XXX XX V., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s r. o., so sídlom: Ľudová 14, 040 11 Košice, IČO: 47 23 44 66, v konaní o 118 836,84 CZK s prísl. takto

rozhodol:

Žaloba sa zamieťa.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania titulom právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu Č..XXXXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX v sume 946,07 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu 118 836,84 CZK spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 103 932,93 CZK od 26.8.2009 do 31.12.2009, 8 % ročne zo sumy 103 932,93 CZK od 1.1.2010 do 30.6.2010, a 7,75 % ročne zo sumy 103 932,93 CZK od 1.7.2010 do zaplatenia a nahradil trovy konania.

Žalovaný, ktorý vzniesol námietku premlčania, navrhol žalobu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, listinnými dôkazmi a na ich základe zistil nasledovné:

Žalobca v žalobe tvrdil a listinami preukázal, že pôvodný veriteľ Česká spořitelna a.s. uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX dňa 7.5.2008 (čl.4). Zmluva sa týkala sumy 100 000 CZK, ktorú sa zaviazal žalovaný vrátiť spolu s 14,03% ročným zmluvným úrokom v splátkach po 1890 CZK pravidelnými mesačnými splátkami v počte 84 úhradou poslednej splátky dňa 11.5.2015. Pre prípad meškania so splatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace alebo nezaplatením viac než dvoch splátok v dohodnutej dobe, má veriteľ právo požadovať splatenie celého dlhu - zostatku úveru s príslušenstvom.

Pôvodný veriteľ pohľadávku postúpil na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.8.2009 a k tomu dňu žalovaný dlhoval 118 836,84 CZK, pozostávajúcu zo sumy istiny 103 932,93 CZK, splatného úroku 14 535,91 CZK a poplatkov 368 CZK.

Uvedené skutočnosti mal súd preukázané z úverovej zmluvy zo dňa 7.5.2008 (čl. 4-6), Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.8.2009 (čl. 42 a nasl.), prílohou k tejto zmluve (čl. 7). Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému učinené postupcom v liste zo dňa 21.9.2009 (čl. 31).

Žalobca okrem vyššie uvedených listín, z ktorých vyplynuli skutočnosti, uvádzané v žalobe, súdu bola predložená aj listina - Výzva dlžníkovi k zaplateniu zo dňa 14.1.2009 (čl. 32), z ktorého o.i. vyplynul tento obsah: *Marně jsme Vás upomínali o zaplacení nedoplatku na splatných pohledávkách na výše uvedeném účtu, na kterém vedeme Váš úvěr. Vyzýváme Vás k úhradě pohledávek ve výši 7560 Kč do 9.2.2009. Jestliže nám ve lhůtě zmíněnou pohledávku nezaplatíte, stane se celý zůstatek úvěru s příslušenstvím splatným dnem následujícím po marném uplynutí shora uvedeného termínu.*

Keďže žalovaný na dlhu nič nezaplatil, žalobca sa so svojím nárokom obrátil na súd.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 7.10.2013 (čl. 64) poukázal na obsah výzvy zo dňa 14.1.2009, zmysle ktorej sa úver stal splatným v celom rozsahu dňa 9.2.2009. vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na súde dňa 5.2.2013, bola podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby a navrhol žalobu zamietnuť.

Žalovaný nepoprel, že uzavrel zmluvu s Českou sporitelňou a uviedol, že šlo o pôžičku. Čo však bolo uvedené v zmluve, si nepamätal. Peniaze dostal ihneď na ruku po podpise zmluvy. Prestal platiť z dôvodu, že prišiel o prácu ešte ten istý rok ako bral úver, nezamestnaný bol asi pol roka. Zarába 550 eur mesačne a 200 eur prispieva na chod domácnosti rodičov, u ktorých žije.

Žalovaný akcentoval na skutočnosť, že ide o spotrebiteľský vzťah, v ktorom aj podľa § 52 ods. 2 OZ sa na všetky spotrebiteľské vzťahy aplikuje Občiansky zákonník, a to aj vtedy, ak tento vzťah upravujú normy Obchodného zákonníka. Je úplne irelevantné, že ohľadom tohto ponímania neexitovali v čase uzavretia zmluvy výkladové pravidlá. Dal do pozornosti aj skutočnosť, že aj § 262 ods. 4 Občianskeho zákonníka ČR obsahoval úpravu, podľa ktorej majú prednosť ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, ako aj na to, že podľa jeho názoru ubehla aj 4-ročná premlčacia doba podľa OBZ a to v súlade s § 392 ods. 2 OBZ. V kontexte so znením bodu 8 úverovej zmluvy splatnosťou neuhradenej splátky dňa 10.10.2008, ktorej dátum je určujúci pre následok, ktorým bola zročnosť celého dlhu zostávajúceho k zaplateniu, pričom počiatok premlčania začína plynúť dňom po splatnosti v lehote neuhradenej splátky.

Na podporu tvrdenej 3-ročnej premlčacej doby podľa obč. zákonníka predložil tiež rozsudok KS Košice 1Co/71/2012 za účelom preukázania, že aj odvolací súd posúdil obdobný právny vzťah rovnako.

Poukázal na to, že právny poriadok v Slovenskej republike, aj právny poriadok Českej republiky upravoval zmluvné vzťahy tohto typu, a to vo svojom špeciálnom Zákone o niektorých podmímkach sjednávania spotrebiteľského úveru, ktorý sa rovná nášmu zákonu 258/2001 Z.z. V tomto kontexte poukázal na základné ustanovenia a pojmy, ktoré sú vo svojej podstate totožné s pojmoslovím a zásadami upravenými našim Spotrebiteľským zákonom. Všetky tieto právne predpisy sa aj v kontexte s ustanovenou judikatúrou Najvyššieho a Ústavného súdu považujú za občiansko-právny vzťah a teda nielen samotný vzťah založený úverovou zmluvou, ale aj ostatné otázky mimozmluvného dojednaní by sa mali riadiť úpravou Občianskeho zákonníka. V tomto smere teda je nepochybné, že aj v danom prípade sa jedná o typický spotrebiteľský úverový vzťah, ktorý je charakterizovaný už samotným označením jej účastníkov.

Žalobca názoru žalovaného ohľadom aplikácie predpisov podľa občianskeho práva a na základe toho 3 ročnej premlčacej doby oponoval a považoval ich za nedôvodné. Tvrdil, že v danom prípade bola písomne uzavretá zmluva o úvere, v ktorej sa zmluvné strany dohodli, že uzatvárajú zmluvu o úvere podľa § 497 Českého obchodného zákonníka. V tejto zmluve sa účastníci dohodli, že podľa bodu 1 banka si splní povinnosť previesť dlžníkovi finančné prostriedky vo výške 100 000,- CZK najpozdnejšie do 9. 6. 2008 ak o to dlžník požiada. Dlžník o poskytnutie dlžnej čiastky požiadal a v ten deň mu boli prevedené peňažné prostriedky. Výklad, že v danom prípade sa jedná o pôžičku, je v rozpore s jazykovým výkladom, resp. gramatickým znením samotnej zmluvy o úvere, kde sa dohodli na tom, že podľa Obchodného

zákonníka uzatvárajú zmluvu o úvere. Nepochybne sa jedná o vzťah obchodnoprávny, a v zmysle Článku 8 zmluvy o úvere je banka oprávnená požadovať zosplatnenie úveru. Je to jej právo a k zosplatneniu úveru nedochádza automaticky, v danom prípade došlo k zosplatneniu až keď to banka urobila a vyzvala žalovaného na plnenie celého úveru. V zmysle bodu 8 zmluvy o úvere sa stal celý zostávajúci dlh splatným dňom, kedy veriteľ dlžníka vyzval na jeho zaplatenie. Týmto dňom sa stala splatnou celá žalovaná čiastka, teda suma vo výške 103 932,92 eur CZK.

V podaní zo dňa 4.2.2014 žalobca analyzoval výšku každej jednej súčasti žalovanej pohľadávky t.j.. sumy 103 932,3 CZK, úroku z omeškania i poplatkov. Okrem iného uviedol, že žalovaný sa so splácaním úveru odstal do omeškania pri splátke, splatnej dňa 10.10.2008 a preto pôvodný veriteľ výzvou zo dňa 14.1.2009 úver zosplatnil.

Argumentoval, že v prejednávanej veci sa jedná o absolútny obchod čo znamená, že v danej veci nemožno použiť iné ustanovenia než právnu úpravu Obchodného zákonníka, hoci žalobca nevylučuje, že ide o úverový vzťah spotrebiteľského charakteru. Trval na svojom stanovisku, že ustanovenia Obč. zákonníka ohľadom premlčania nemožno použiť ako inštitút smerujúci na ochranu spotrebiteľa, pretože toto nie je úprava, ktorá k tomuto cieľu smeruje. Dôvodil, že premlčanie ako hmotnoprávny inštitút smeruje voči obidvom zmluvným stranám rovnako a nemožno iba voči niektorému z nich považovať toto plynutie za výhodnejšie či nevýhodnejšie. 3-ročná premlčacia doba, samozrejme, je výhodnejšia pre spotrebiteľa v prípade, ak je na strane dlžníka. V prípade, ak by bol na strane veriteľa by to však v jeho pozícii výhodné nebolo. Poukázal na právny názor, vyslovený v rozhodnutí 7MCdo9/2014, z 22.3.2015 a rovnako tak 6MCdo4/2012, v ktorých rozhodnutiach bol prijatý rovnaký právny názor, že aj v otázkach premlčania je nevyhnutné vo vzťahu k spotrebiteľom posudzovať túto otázku podľa ustanovení Obch. zákonníka.

Čo sa týka samotného behu premlčacej doby, konštatoval, že k zosplatneniu daného úveru došlo dňom 10.2.2009 a nie neuhradením tretej po sebe nasledujúcej splátky a keďže žaloba bola v tejto veci podaná dňa 5.2.2013, žaloba bola podaná včas, a preto navrhol dôvodne podanej žalobe vyhovieť.

Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, na základe čoho uzatvára:

Podľa § 497 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Sb. ČR v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len OBZ), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 OBZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Sb. ČR v platnom znení, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z úroky z omeškania, ktorých výšku stanoví vykonávajúci predpis.

Podľa § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka, právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákone stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlídně jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

Podľa § 101 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka, pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé.

Podľa § 103 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka, bylo-li dohodnuto plnění ve splátkách, počíná běžet promlčecí doba jednotlivých splátek ode dne jejich splatnosti. Stane-li se pro nesplnění některé ze splátek splatným celý dluh (§ 565), počne běžet promlčecí doba ode dne splatnosti nesplněné splátky.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotřebitelskými smlouvami jsou smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel.

Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení.

Podľa § 55 ods. 3 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Podľa Článku 1, ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom.

Podľa Článku 2 Smernice Rady 93/13/EHS, na účely tejto smernice:

- a) "nekalé podmienky" znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3;
- b) "spotrebiteľ" znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu;
- c) "predajca alebo dodávateľ" znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

Podľa Článku 2, ods. 1 a 2 Smernice Rady 93/13/EHS, (1.) zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

(2.) Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa Článku 2, ods. 1 a 2 Smernice Rady 93/13/EHS, v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Toto pravidlo výkladu neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 ods. 2

Podľa Článku 6, ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

V tejto právnej veci sa jedná o spor s cudzím prvkom. Žalovaný je štátnym občanom Slovenskej republiky. V zmysle článku 16 oddielu 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudku v občianskych a obchodných veciach, žalobca správne žaloval žalovaného na miestne príslušnom súde, keďže žalovaného ako spotrebiteľa mohol žalovať len na súde členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Žalovaný má bydlisko v Slovenskej republike, Včeláre 104.

Tunajší súd má teda právomoc vo veci konať. Na právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi bolo použité ako rozhodné právo, právo Českej republiky, pretože podľa článku 5 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím, 19.6.1980) sa tento právny vzťah spravuje právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, pričom v čase uzavretia zmluvy o úvere mal žalovaný ako spotrebiteľ obvyklý pobyt v P. v Českej republike.

Ako už súd vyššie uviedol, na predmetnú zmluvu o úvere použil ako rozhodné právo

právny poriadok Českej republiky a podľa tohto poriadku posudzoval uvedenú zmluvu, ako aj vznesenú námietku premlčania. Zmluva o úvere bola uzavretá dňa 7.5.2008 t.j. za účinnosti Občianskeho zákonníka, ktorý špecifikuje, že v tomto právnom vzťahu vystupuje žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý čerpaním uvedenej úvery uspokojuje svoje osobné potreby a zároveň žalobca, resp. jeho právny predchodca, ktorý vystupuje ako podnikateľ poskytujúci uvedené služby. Do Občianskeho zákonníka bola úprava spotrebiteľských zmlúv zavedená zákonom č. 367/2000 Sb. s účinnosťou od 1.1.2001, kedy sa zaradzovala medzi spotrebiteľské zmluvy kúpna zmluva, zmluva o dielo, prípadne iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, pokiaľ zmluvnými stranami sú na jednej strane spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ, pričom v súčasnosti sa podľa § 52 za spotrebiteľskú zmluvu považuje kúpna zmluva, zmluva o dielo, prípadne iné zmluvy, pokiaľ zmluvnými stranami sú na jednej strane spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ.

Úprava spotrebiteľských zmlúv bola do právneho poriadku Českej republiky zavedená s cieľom zosúladiť vnútroštátnu právnu ochranu spotrebiteľa s právom Európskej únie, napr. aj Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle tejto smernice spotrebiteľskou zmluvou je ktorákoľvek zmluva, kde na jednej strane vystupuje spotrebiteľ [t.j. ktorákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu podľa čl. 2, písm. b) smernice] a na druhej strane predajca alebo dodávateľ [t.j. akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva podľa čl. 2, písm. c) smernice].

Súd je v danom prípade toho názoru, že uvedená zmluva patrí nepochybne svojim obsahom medzi spotrebiteľské zmluvy v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS, vzhľadom k tomu, že bola pripravená vopred na formulári, vrátane znenia obchodných podmienok, zo strany právneho predchodcu žalobcu, bez možnosti žalovanej meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Jedná sa teda o klasickú typovú zmluvu bez možnosti žalovaného ako spotrebiteľa zasahovať do znenia tejto zmluvy a do obsahu dopredu pripravenej úpravy vzájomných práv a povinností. Súd je preto v danom prípade toho názoru, že uvedená zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je typickou spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na právnu povahu účastníkov konania, kde žalovaný vystupuje ako spotrebiteľ vo vzťahu k službe t. j. úvere, ktorý využíva na uspokojovanie svojich osobných potrieb, a žalobca vystupuje ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu, o čom svedčí aj jednoznačné zaradenie zmluvy o úvere medzi spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka ktorého cieľom, to znamená dodatočnou úpravou spotrebiteľského práva, bolo zabezpečiť harmonizáciu českého zmluvného práva s Európskym spotrebiteľským právom resp. s *aquis communautaire* dosiahnutého v tejto oblasti, a to hlavne z dôvodu zosúladenia s nepriamymi účinkami Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o

neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Účelom zavedenia úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku, či už s účinnosťou od 1.1.2001, alebo s účinnosťou od 1.4.2006, teda bola harmonizácia Českého zmluvného práva s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa. Zmyslom nielen národnej, ale aj nadnárodnej úpravy spotrebiteľského práva je dosiahnuť vyrovnanie faktického nerovného postavenia spotrebiteľa s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, pri ktorých dochádza k uzatváraniu zmlúv, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho a jeho lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb, ako aj vzhľadom na možnosť zo strany podnikateľa určovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom novo zavádzanej úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku bolo teda faktické vyrovnanie uvedenej nerovnosti postavenia spotrebiteľa a podnikateľa ako profesionála, a to aj za predpokladu obmedzenia autonómie vôle v zákonom predpokladaných dôsledkoch.

Na základe vyššie uvedeného, súd zmluvu o úvere zo dňa 7.5.2008 posúdil ako zmluvu, na ktorú sa vzťahuje režim spotrebiteľských zmlúv podľa vnútroštátneho práva Českej republiky ako aj práva Európskej únie (napr. Smernica Rady 93/13/EHS).

Z ustanovenia § 55 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že uzavretá úverová zmluva je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, keďže spĺňa všetky znaky typovej spotrebiteľskej zmluvy podľa vyššie citovaných právnych predpisov. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimerané podmienky, t.j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj aplikáciu Obchodného zákona aj vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivé postavenie. S uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom (trojročná premlčacia doba). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj do právneho systému Českej republiky boli začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uvedená práva úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Od 1.4.2015 sa stalo účinným novelizované ust. § 52 ods. 2 Obč. zákonníka, podľa ktorého: Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy, vzniknuté pred 1.4.2015, ako aj na nároky z nich vyplývajúce.

Na základe uvedeného ustanovenia preto súd použil na posúdenie premlčania výhradne Občiansky zákonník.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania práva uplatneného v tomto konaní, preto bolo potrebné skúmať začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá pre daný vzťah prichádza do úvahy v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, a ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V prejednávanej sa žalobca prvýkrát mohol domáhať od žalovaného vrátenia nevrátenej časti istiny úveru, a dohodnutého úroku dňom nasledujúcim po dni zosplatnenia úveru. V liste zo dňa 14.1.2009 (čl. 32) sa uvádza, že Marné jsme Vás upomínali o zaplacení nedoplatku na splatných pohledávkách na výše uvedeném účtu, na kterém vedeme Váš úvěr. Vyzýváme Vás k úhradě pohledávek ve výši 7 560 Kč do 9.2.2009. Jestliže nám ve lhůtě zmíněnou pohledávku nezaplatíte, stane se celý zůstatek úvěru s příslušenstvím splatným dnem následujícím po marném uplynutí shora uvedeného termínu.

Nebolo sporné, že žalovaný do 9.2.2009 dlh nevyrovnal a preto sa 24. hodinou dňa 9.2.2009 celý úver stal zročným. Deň 10.2.2009 bol prvým dňom omeškania žalovaného s vrátením zročného dlhu, ale v ten istý deň začala plynúť tak podľa Obč. zákonníka ČR ako aj podľa Obč. zákonníka SR trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 9.2.2012. Žaloba bola podaná dňa 5.2.2013, teda temer 1 rok po uplynutí trojročnej premlčacej doby preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vzhľadom k tomu, že súd žalobu zamietol v celom rozsahu, žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu a vznikol jej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspešný nebol.

Po prepočte žalovanej sumy aktuálnym kurzom euro/CZK bola predmetom konania suma 4650,39 eura a hodnota 1 úkonu (§ 10 ods. 1 vyhl. 655/2004 Z.z.) činí 170,97 eura.

Úkony boli priznané takto:

1/ príprava a prevzatie zastúpenia :	170,97 eura
2/ vyjadrenie k žalobe	170,97 eura
3/ pojednávanie dňa 9.1.2014	170,97 eura
4/ pojednávanie dňa 28.1.2014	170,97 eura
5/ pojednávanie dňa 13.4.2015 (1/4)	42,74 eura
6/ pojednávanie dňa 23.6.2015	170,97 eura
odmena spolu: 897,59 eura	

plus 2 x režijný paušál 7,81 eura za úkon v r. 2013, 2 x 8,04 eura režijný paušál za úkon v r. 2014 a 2 x 8,39 eura režijný paušál za úkon v r. 2015, RP spolu: 48,48.

Žalobca je povinný trovy právneho zastúpenia žalovaného zaplatiť v celkovej sume 946,07 eura určenej lehote na účet jeho právneho zástupcu.

Právne mu zástupcovi žalobcu nebola priznaná odmena za úkon: vyjadrenie k stanovisku žalobcu z 21.5.2014, pretože ho súd na vyjadrenie nevyzval a šlo o vlastnú iniciatívu právneho zástupcu a tiež ani 100 eur za zmarené pojednávanie dňa 13.4.2015, ktorého sa právny zástupca žalobcu nezúčastnil po tom, ako dostal informáciu o nahlásenej bombe v budove súdu. Takýto postup súd považuje za pochopiteľný argument, pričom právny zástupca žalobcu nemá možnosť (vzhľadom na svoje sídlo) preveriť aktuálnu situáciu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na podpísanom súde v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods. 3 OSP/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože

nevykonaných navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinná osoba dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.